

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: **L. G.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. JMK 46944/2019, sp. zn. S-JMK 141405/2018/OD/M

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Kyjov ze dne 2. 8. 2018, č. j. OSDŽA54055/18/128, sp. zn. OSDŽA 2487/2016/128, tak, že reformuloval jeho výrok o zamítnutí námitek žalobce a potvrzení záznamů bodů v jeho evidenční kartě řidiče dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. V první řadě namítl, že žalovaný nerespektoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů – rozhodnutí v blokových řízeních – z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů. Ustálenost stylu práce tohoto odvolacího orgánu vyplývá např. i z jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek (tedy správního orgánu prvního stupně) ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je coby odvolacích orgánů pouze třináct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe měla existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, zásada legitimního očekávání je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.
3. Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či z vůle orgánu veřejné moci. Blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. V této souvislosti žalobce odkázal jak na rozhodnutí v blokových řízeních, jež dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, tak na rozhodnutí vydané v blokovém řízení, které zákonné požadavky naplnilo. Z toho je patrné, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován, a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrné údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

4. Žalobce dále poukázal na některé typy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Z rozhodnutí by mělo být v prvé řadě patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V situaci porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nepostačuje popis přestupku ve formátu „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla a ne coby spolujezdec. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tak je nedostatečným popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. V situaci porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem pak nepostačuje popis přestupku ve formátu „*telefonování za jízdy aj.*“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, mělo by na jeho základě být možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci, neboť v takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích a nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.
5. U některých pokutových bloků, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, a to konkrétně u bloků ze dne 11. 5. 2015, 28. 8. 2015, 1. 3. 2016, 4. 3. 2016, a 5. 3. 2016, žalobce shodně brojil proti nepřesnému zjištění osoby přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a zároveň všechny požadované údaje nejsou přesně vypsány, např. rodné číslo a datum narození; dostačující není ani ověření totožnosti (kolonky 1-4). Pokud jde o kolonku 5, není přesně zjištěna doba spáchání přestupku, popř. je uvedena nečitelně, chybí jednoznačné stanovení místa spáchání přestupku, kdy název obce či ulice je uveden v nesrozumitelné zkratce, z popisu skutku nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její propojení s povinností stanovenou zákonem. Vadná je též právní kvalifikace této povinnosti, zapsaná ve zkratkovitém zápisu, z něhož není zjevné, o jakou normu či její část se jedná (chybí bod či písmeno § 6, § 7, resp. § 18 zákona o silničním provozu). V kolonce 6 je uvedena toliko zkratkovitá právní kvalifikace přestupkového jednání, jednoznačně je pak vždy označen pouze paragraf. Nelze tak posoudit ani oprávněnost uložené sankce. Údaje v této kolonce jsou navíc uvedeny vágně, neodborně a částečně nečitelně, tedy formálně nesprávně. Zcela zřetelná není ani výše uložené sankce (kolonka 7), není tak možno ověřit, zda spolu korespondují výše sankce vyjádřené čísly a slovy. V kolonkách 8-9 pak není přesně určeno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno, není též zřejmé, zda jsou uvedeny veškeré údaje o oprávněné osobě, včetně jejího podpisu. Přezkoumatelnost rozhodnutí znemožňuje způsob zápisu data vyhotovení rozhodnutí a jeho převzetí účastníkem řízení. Není zřetelný ani podpis účastníka řízení, jímž měl být dán souhlas účastníka s projednáním přestupku v blokovém řízení.
6. Předmětné pokutové bloky tedy nebyly pro záznam bodů způsobilé, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Bez důvodných pochybností tak není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla v blokovém řízení uložena pokuta.
7. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 5. 2019 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Soud považuje za nezbytné, aby v první řadě nastínil závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
11. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).
12. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.
13. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, pak Nejvyšší správní soud tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení policie o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jinak řečeno, správní orgán musí obstarat další podklady prokazující skutečnosti uvedené v oznámení jen tehdy, pokud řidič

v námitkovém řízení konkrétně zpochybní oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tedy uvede, proč je toto oznámení vadné či neúplné, nebo že a v čem se odchyľuje od údajů uvedených v pokutovém bloku (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016-44).

14. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*
15. K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. K uvedenému nutno jen podotknout, že kasační soud logicky nemohl brát v úvahu § 101 posléze přijatého zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
16. Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.
17. Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.
18. Není zejména pravdou, že by městský úřad vycházel pouze z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení městského úřadu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 8. 3. 2016 zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky směřovaly proti *„dosažení 12-ti bodů a to u přestupku ze dne 5. 3. 2016 dle § 125c/1f4 361/2000 Sb.“*; současně žalobce požádal, aby správní orgán shromáždil všechny podklady a pozval jej k prostudování spisu. Městský úřad k jednotlivým oznámením o uložení pokuty od policie vyžádal a posléze též obdržel stejnopisy pěti relevantních pokutových bloků. Následně městský úřad přípisem ze dne 1. 4. 2016 vyznamenal žalobce o ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí a poučil jej o možnosti se k nim vyjádřit. Posléze pak městský úřad rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, č. j. OSDŽA19991/16/128, sp. zn. OSDŽA 2487/2016/128, námitky žalobce zamítl a potvrdil všech pět konkrétně označených záznamů bodů. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 30. 5. 2016 odvolání, v němž brojil proti bodům zaznamenaným na základě přestupků spáchaných ve dnech 11. 5. 2015, 1. 3. 2016 a 4. 3. 2016. Na základě

tohoto odvolání žalovaný rozhodnutí městského úřadu ze dne 27. 4. 2016 zrušil rozhodnutím ze dne 20. 4. 2018, č. j. JMK 58288/2018, sp. zn. S-JMK 89991/2016/OD/Ib/Mc, a věc mu vrátil k novému projednání. Vzhledem k pokynům žalovaného městský úřad následně přípisem ze dne 17. 5. 2018 vyzval žalobce mj. ke sdělení, proti kterým záznamům bodů směřuje námitky. V reakci na tuto výzvu žalobce v podání ze dne 24. 5. 2018 uvedl, že brojí proti záznamům bodů ohledně přestupků ze dne 11. 5. 2015, 1. 3. 2016 a 4. 3. 2016; žalobce současně dodal, že ostatní pokuty si zasloužil. Městský úřad posléze rozhodnutím ze dne 2. 8. 2018, č. j. OSDŽA54055/18/128, sp. zn. OSDŽA 2487/2016/128, žalobcovy námitky zamítl a potvrdil záznamy bodů provedené v žalobcově evidenční kartě řidiče „ode dne 11.05.2015 ke dni 05.03.2016“. I proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, a to podáním ze dne 24. 8. 2018, doplněným k výzvě správního orgánu podáním ze dne 22. 9. 2018. V odvolání žalobce brojil proti všem pěti záznamům bodů. V této souvislosti mu žalovaný přípisem ze dne 1. 3. 2019 sdělil, že námitkami brojil pouze proti třem záznamům bodů, protože se odvolací orgán bude podaným odvoláním zabývat jen v tomto rozsahu, a umožnil mu, aby se k tomuto postupu odvolacího orgánu vyjádřil. Na tuto výzvu žalobce zareagoval podáním ze dne 14. 3. 2019, v němž se však toliko obecně vyjádřil k problematice způsobilosti podkladů pro záznam bodů. Žalovaný posléze odvolání zamítl nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019. Co se týče reformulace výroku rozhodnutí městského úřadu, žalovaný vycházel z toho, že žalobce výslovně omezil podané námitky pouze na přestupková jednání spáchaná ve dnech 11. 5. 2015, 1. 3. 2016 a 4. 3. 2016. V tomto rozsahu měl městský úřad zaznamenané body přezkoumat a též o nich rozhodnout. Odvolacími důvody směřovanými vůči záznamům bodů ohledně přestupků spáchaných ve dnech 28. 8. 2015 a 5. 3. 2016 se tudíž žalovaný nezabýval.

19. Zde je nutno v první řadě konstatovat, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud se podaným odvoláním zabýval pouze v rozsahu prve podaných námitek a následně též v tomto ohledu změnil výrok rozhodnutí městského úřadu. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je sice dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), to však nic nemění na dispoziční povaze mechanismu obrany dotčeného řidiče proti zaznamenaným bodům. Možnost brojit námitkami proti zaznamenaným bodům není v § 123f zákona o silničním provozu časově vázána na nějaký výslovně stanovený moment. Proti provedení záznamu může řidič podat písemně námitky kdykoli, a může tak učinit vůči jakémukoli záznamu (lhůty stanovené v § 123c odst. 3 se však přerušují jen v situaci, kdy řidič podá námitky po dosažení celkového počtu 12 bodů). Rozsahem námitek, tedy tím, vůči kterým záznamům bodů řidič námitkami brojí, je pak správní orgán vázán. V daném případě se žalobce k výzvě městského úřadu vyjádřil jednoznačně, že jeho námitky směřují toliko vůči záznamům bodů týkajícím se přestupků ze dne 11. 5. 2015, 1. 3. 2016 a 4. 3. 2016. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud se odmítl zabývat odvolacími důvody směřujícími vůči záznamům bodů, proti nimž nebyly námitky podány (tedy ohledně přestupků ze dne 28. 8. 2015 a 5. 3. 2016). Ze stejných důvodů se tak ani soud nebude zabývat žalobními body, v nichž je poukazováno na nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů ve vztahu k přestupkům žalobce ze dne 28. 8. 2015 a 5. 3. 2016.
20. K věci samé je pak možno uvést, že shromážděné podklady městský úřad vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění rozhodnutí.

Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Posléze uplatněným odvolacím námitkám pak odpovídá velmi podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, který uzavřel, že všechny zkoumané pokutové bloky obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti včetně řádně vyplněných popisů jednání. Žalovaný se zabýval všemi odvolacími důvody (s výjimkou shora uvedenou).

21. Za této situace nelze žalovanému vytýkat nerespektování odvolacích důvodů. Správní orgány též nemohly ignorovat „předložené důkazní prostředky spočívající v rozhodnutích jiných správních orgánů v typově obdobných záležitostech“, neboť žalobce žádné takové důkazní prostředky ve správním řízení nedoložil. Na rozhodovací činnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Krajského úřadu Jihočeského kraje toliko obecně poukázal v doplnění odvolání ze dne 22. 9. 2018 a ve vyjádření ze dne 14. 3. 2019. Na námitky vedené tímto směrem pak žalovaný výslovně reagoval ve druhém odstavci na stranách 12 a 13 svého rozhodnutí.
22. Jestliže pak taková „typově obdobná“ rozhodnutí jiných správních orgánů z let 2014 a 2015 žalobce doložil a poukazoval na ně v řízení před soudem, nutno uvést, že tímto způsobem v zásadě nemohl prokázat, že by žalovaný rozhodl v jeho věci v rozporu s ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánů veřejné správy, a to jak vzhledem k datu vydání těchto rozhodnutí, pravděpodobným drobným skutkovým odlišnostem, ale zejména kvůli řádově odlišnému počtu rozhodnutí každoročně vydávaných správními orgány v dané agendě. Žalobcem odkazované jednotky rozhodnutí jiných správních orgánů tak neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by žalobci zakládala legitimní očekávání ve vztahu k nyní projednávanému případu. Teoreticky by tato rozhodnutí mohla prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady, popř. orgány prvního stupně, nejednotnost, kterou je vhodné odstranit (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017-39). K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva jsou přitom povolány správní soudy a mezi nimi především Nejvyšší správní soud. Z jeho judikatury zdejší soud vycházel (viz shrnutí výše). V řízení o žalobě tudíž nevznikla potřeba blíže se zabývat rozhodnutími jiných správních orgánů doloženými žalobcem. Z tohoto důvodu jimi tedy soud nedokazoval.
23. Navíc, dle žalobce mělo z předložených rozhodnutí jiných orgánů toliko vyplývat, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tak přitom městský úřad i žalovaný v nyní projednávané věci postupovali. Oba správní orgány se zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností). Není tedy pravdivé žalobní tvrzení, že tak nečinily, čímž měly postupovat v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů a porušit tak zásadu legitimního očekávání.
24. Soud dále ověřil, že všechna žalobcem namítaná oznámení policie o uložení pokuty odpovídají předloženým pokutovým blokům. Tato rozhodnutí vydaná v blokovém řízení pak obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich přesně identifikována (jménem, příjmením, datem narození s dodatkem z rodného čísla, adresou trvalého pobytu; totožnost ověřena řidičským, popř. i občanským průkazem), spáchaná přestupková jednání jsou popsána

stručným, avšak zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností (přesným označením místa spáchání přestupku, času jeho spáchání s přesností na minuty), tak odkazem na související konkrétní ustanovení zákona. Na všech blocích je zcela jasně stanovena též výše sankce vyjádřená shodně čísly i slovy. Nezpopochybnitelným způsobem je vyznačeno i datum a místo vydání rozhodnutí, jakož i datum jeho převzetí žalobcem. Zřetelně a dostatečně je vždy označena (služebním číslem, popř. i hodnotí a příjmením) a podepsána i oprávněná úřední osoba. Všechny bloky jsou podepsány žalobcem.

25. I v žalobě žalobce v první řadě na jím uváděných a dokladovaných příkladech spíše znázorňoval, jaká by měla či neměla být zákonná praxe. Zároveň ovšem připojil i konkrétní výtky vůči rozhodujícím blokům ze dne 11. 5. 2015, 1. 3. 2016 a 4. 3. 2016, jež byly podkladem nyní napadených rozhodnutí správních orgánů.
26. Jak uvedeno již výše, ze správního spisu vyplynulo, že městský úřad si po vznesení námitek žalobce vyžádal kopie příslušných pokutových bloků. Dle pokutového bloku č. **C 0167948**, série FC/2013, týkajícího se jednání žalobce dne 11. 5. 2015, byla pokuta ve výši 200 Kč uložena za přestupek dle „§ 125c/1 f) bod 1 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo popis“ je uvedeno: „DNE 11. 5. 2015 V 10:50 HOD. NA MASARYKOVĚ NÁM. KYJOV PŘI JÍZDĚ VE VOZIDLE RZ X DRŽEL V RUCE HOVOROVÉ ZAŘÍZENÍ. PORUŠIL § 7/1 C) ZÁK. Č. 361/2000 SB.“ Podle pokutového bloku č. **E 2165933**, série GE/2014, týkajícího se jednání žalobce dne 1. 3. 2016, byla pokuta ve výši 200 Kč uložena za přestupek dle „§ 7/1C), § 125c/1F1) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo popis“ je uvedeno: „10:35 HOD. DNE 1. 3. 2016 V OBCI SVATOBOŘICE-MISTRŮN NA ULICI HLAVNÍ PŘI JÍZDĚ S MOTOROVÝM VOZIDLEM R. Z. X DRŽEL V RUCE TELEFONNÍ PŘÍSTROJ.“
27. Z obou těchto bloků je zřejmé, že správní orgán použil zcela dostačující, přesné a zákonu plně odpovídající formulace skutku včetně odkazu na zákonná ustanovení. Ze skutkových vět je naprosto zjevné, že zákaz *držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení* žalobce porušila za jízdy. Skutečnost, že se žalobce daného jednání dopustil jako řidič za jízdy je přitom jasně patrná již ze samotného odkazu na § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť uvedené ustanovení ukládá daný zákaz pouze řidiči a toliko za jízdy. Možno též dodat, že žalobce ani v žalobě netvrdil, že by tomu bylo fakticky jinak, brojil pouze proti formulaci užití v daném bloku.
28. Dle pokutového bloku č. **E 2166348**, série GE/2014, týkajícího se žalobcova jednání dne 4. 3. 2016, byla pokuta ve výši 200 Kč uložena za přestupek dle „§ 125C/1K zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“ V kolonce „5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno: „4. 3. 2016 9:50 KYJOV BORŠOVSKÁ §6/1/A 361/2000 ŘIDIČ ZA JÍZDY NEPŘIPOUTÁN LP NEVLASTNÍ RZ: X“.
29. Z tohoto bloku je zřejmé, že správní orgán použil zcela dostačující, přesné a zákonu plně odpovídající formulace skutku včetně odkazu na zákonné ustanovení. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután žalobce porušil za jízdy a jako řidič. Ostatně skutečnost, že se žalobce daného jednání dopustil jako řidič za jízdy je jasně patrná již ze samotného odkazu na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť uvedené ustanovení ukládá povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem pouze řidiči motorového vozidla. Za pomoci přípustné zkratky („LP“) je pak vyjádřeno, že

řidič nebyl držitelem příslušného lékařského potvrzení. K tomu možno dodat, že žalobce ani v žalobě, ani ve správním řízení netvrdil, že by držitelem takového potvrzení byl.

30. Celkově je nutno zopakovat, že takové popisy skutků jsou v blokovém řízení zcela postačující. Jsou sice stručné, ale výstižně a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat.
31. Ke všem specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobce též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přestupků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání, názvy obcí a ulic nejsou ani v jednom případě zkomoleny. Všechny bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Lpění žalobce na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu. Není přitom pravdou, že by se správní orgány zastavily u označení pouhého paragrafu, ale vždy řádně označily též příslušný odstavec, písmeno i bod daného ustanovení. Z žádného bloku též nevyvstává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal, či o veřejné přístupnosti míst, na nichž došlo ke spáchání přestupků, i v těchto ohledech jsou úvahy žalobce zcela formalistní a ryze spekulativní. Ostatně žalobce v průběhu řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem plausibilně netvrdil, že by se toho kterého jednání nedopustil, ve správním řízení pouze poukazoval na přílišnou horlivost policistů, kdy s pokutou by se ještě smířil, s body již ale ne. Od okamžiku, kdy se žalobce nechal zastupovat, pak již brojil vždy toliko do formálních náležitostí podkladových rozhodnutí.
32. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
35. K věci ještě nutno dodat, že soud sice zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, důvody v něm uvedené však shledal relevantními pro případné přednostní projednání věci *ad hoc* dle § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Vzhledem k tomu rozhodl o věci samé přednostně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu